

întemplantarea îi făcù să întelnească unũ marinarũ allũ navii pe quare venisserõ din Europa. Aquestũ omũ, quare pe uscatũ erà cu totulũ alt-felũ dequãt pe apã, le propusse de a-ĩ conduce la unũ ospelũ, unde puteã să viețuiască cu unũ costũ moderatũ, daqua se vor mulțumi de a-și împãca numai neapãratele trebuințe alle vieței.

« Aĩ fi putut cãdã, îi disse marinarulũ, în mânele vre-unor ómenĩ, quarĩ nu numai te-ar fi despoiatũ de pușinulũ que aĩ, darõ ancõ te-ar fi nevoitũ să le lași și vre-unũ copillũ, spre a-lũ duce în tãrgulũ sclavilor; quõcĩ, în astã țerrã, iubirea de aurũ este la culme, și nu se cruțã nici-unũ mijlocũ pentru împãcarea aquestei pasiuni. »

Tatãlũ Riemann mulțumì lui Dumneșeũ quõ i-a scosũ înainte aquestũ bunũ omũ, quare venisse la timpũ spre a-ĩ feri de o nenorocire. Ellũ cugetã tot-de-o-datã și la sãrmanulũ seũ Conrad, quare se sacrificasse cu atãta generositate pentru dãnșii, și-și vëndusse libertatea spre a le assigura o viețuire independentã.

Ei urmarõ pe bunulũ marinarũ, quare-ĩ condusse într'unũ miserabilũ ospellũ, în apropiere de portũ. Acì aftarõ infine de alle mãnãrii și unũ adãpostũ în contra arșiței sórelui.

« Mãnã, disse Riemann, voiũ merge să mã in-